

Slová z Umučenia, ktoré odhaľujú zmysel Ježišovej existencie (22)

Pápež Lev vo svojej novej katechéze o „Ježišovi Kristovi, našej nádeji“ vysvetlil, že pokora, s ktorou prosíme o to, čo potrebujeme, nás zachraňuje a oslobodzuje, pretože sa vydávame na cestu, na ktorej nie sme sebestační pred Bohom a ostatnými.

03.09.2025

III. Veľká noc Ježiša

5. Ukrižovanie. „Žízňim“ (Jn 19,28)

Čítanie: Jn 19,28-30

„Potom Ježiš vo vedomí, že je už všetko dokonané, povedal, aby sa splnilo Písmo: „Žízňim.“ Bola tam nádoba plná octu. Nastokli teda na yzop špongiu naplnenú octom a podali mu ju k ústam. Keď Ježiš okúsil ocot, povedal: „Je dokonané.“ Naklonil hlavu a odovzdal ducha.“

Drahí bratia a sestry,

v samom srdci rozprávania o umučení, v najžiarivejšom a zároveň najtemnejšom okamihu Ježišovho života nám Jánovo evanjelium

zveruje dve slová, ktoré v sebe nesú nesmierne tajomstvo: „Žízňim“ (Jn 19,28) a hneď nato: „Dokonané je“ (Jn 19,30). Sú to posledné slová, no nesú v sebe celý jeden život; odhaľujú zmysel celej existencie Božieho Syna. Na kríži Ježiš nevystupuje ako víťazný hrdina, ale ako žobrák lásky. Nevyhlasuje, neodsudzuje, neobhajuje sa. Pokorne prosí o to, čo si sám nijako nemôže dať.

Smäd Ukrižovaného nie je len fyziologickou potrebou zmučeného tela. Je aj, a predovšetkým, prejavom hlbokkej túžby: po láske, po vzťahu, po spoločenstve. Je to tichý výkrik Boha, ktorý chcel zdieľať všetko z našej ľudskej situácie, a preto sa necháva preniknúť aj týmto smädcom. Boh sa nehanbí prosiť o dúšok, lebo tým gestom nám hovorí, že láska, aby bola pravdivá, sa musí naučiť aj prosiť, nielen dávať.

„Žízňim,“ hovorí Ježiš – a tým prejavuje svoju ľudskosť a aj tú našu. Nik z nás si nevystačí sám. Nikto sa nemôže spasiť sám. Život sa „dovrší“ nie vtedy, keď sme silní, ale keď sa učíme prijímať. A práve v tom okamihu, keď prijíma z cudzích rúk špongiu namočenú v octe, Ježiš vyhlasuje: „Dokonané je.“ Láska sa stala núdznou – a práve preto doviedla svoje dielo do konca.

Toto je kresťanský paradox: Boh zachraňuje nie tým, že koná, ale tým, že sa vydáva do rúk druhých. Nie tým, že silou porazí zlo, ale tým, že prijíma až do krajnosti slabosť lásky. Na kríži nás Ježiš učí, že človek nenachádza naplnenie v moci, ale v dôveryplnom otvorení sa druhému – ba aj vtedy, keď je nepriateľský. Spása nespočíva v autonómii, ale v pokornom priznaní vlastnej potreby, núdze a v schopnosti slobodne ju vyjadriť.

Dovršenie našej ľudskosti v Božom pláne nie je skutkom sily, ale gestom dôvery. Ježiš nespasí svet veľkolepým divom, ale prosiac o to, čo si sám nemôže dať. A tu sa otvára brána k pravej nádeji: ak aj Boží Syn si zvolil nevystačiť si sám, potom ani náš smäd – po láske, po zmysle, po spravodlivosti – nie je znakom zlyhania, ale pravdy.

Túto pravdu, navonok takú jednoduchú, je ťažko prijať. Žijeme v čase, ktorý oslavuje sebestačnosť, výkonnosť a úspech. A predsa evanjelium nám ukazuje, že miera našej ľudskosti nie je daná tým, čo si dokážeme vydobyť, ale schopnosťou nechať sa milovať a – keď treba – aj prijať pomoc.

Ježiš nás zachraňuje ukazujúc, že prosiť nie je nedôstojné, ale oslobodzujúce. Je to cesta, ako vyjsť zo skrytosti hriechu a vrátiť sa do priestoru spoločenstva. Od počiatku

hriech plodil hanbu. Avšak skutočné odpustenie sa rodí vtedy, keď môžeme pozrieť do tváre svojej potreby a nebáť sa viac odmietnutia.

Ježišov smäd na kríži je teda aj naším smädom. Je to výkrik zraneného ľudstva, ktoré stále hľadá živú vodu. A tento smäd nás od Boha neoddeľuje – naopak, spája nás s ním. Ak máme odvahu priznať ho, môžeme objaviť, že aj naša krehkosť je mostom k nebu. Práve v prosení – nie vo vlastnení – sa otvára cesta k slobode, pretože prestávame predstierať, že si vystačíme sami.

V bratstve, v jednoduchom živote, v umení prosiť bez hanby a dávať bez kalkulovania sa skrýva radosť, ktorú svet nepozná. Radosť, ktorá nás vracia k pôvodnej pravde nášho bytia: sme stvorení na to, aby sme darovali a prijímali lásku.

Drahí bratia a sestry, v Kristovom smäde môžeme spoznať celý náš

smäd. A naučiť sa, že nie je nič ľudskejšie, nič božskejšie, ako vedieť povedať: „*mám núdzu*.“ Nebojme sa prosiť – zvlášť vtedy, keď sa nám zdá, že si to nezaslúžime. Nehanbime sa vystierať ruku. Práve tam, v tom pokornom geste, sa skrýva spása.

*Preklad Slovenská redakcia
Vatikánskeho rozhlasu - Vatican
News: Martin Jarábek, Zuzana
Klimanová.*

*Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...)*
